

Спеціальний випуск №3
2000 р

Науковий журнал
Хмельницького інституту
регіонального управління
та права

ВІСНИК

Хмельницького інституту регіонального управління та права

ЗА МАТЕРІАЛАМИ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

**“ПРОБЛЕМИ ТЕОРІЇ І ПРАКТИКИ
ВИКОНАННЯ
РІШЕНЬ СУДІВ ТА ІНШИХ ОРГАНІВ”**

Хмельницький
2000

ВІСНИК

**Хмельницького інституту
регіонального управління
та права**

Спеціальний випуск №3

Науковий журнал
Хмельницького інституту
регіонального управління
та права
Заснований
у березні 1997 р.
2000 рік

“Проблеми теорії і практики виконання рішень судів та інших органів”
Науково-практична конференція, Хмельницький, 13 липня 2000 р.

Збірник наукових статей за матеріалами конференції

Редакційна колегія

Андрушко В.К.,	кандидат економічних наук, доцент (головний редактор)
Андрейцев В.І.,	доктор юридичних наук, професор
Баранчук В.М.,	кандидат юридичних наук
Бориславський Л.В.,	кандидат юридичних наук, доцент
Виговський Л.А.,	кандидат філософських наук, доцент
Гернего О.О.,	кандидат філософських наук, доцент
Грищук В.К.,	доктор юридичних наук, професор
Кондратьєв Р.І.,	доктор юридичних наук, професор (заст.головн.ред.)
Коссаєв В.М.,	доктор юридичних наук, професор
Кулинич О.І.,	доктор економічних наук, професор
Мироненко Н.М.,	доктор юридичних наук, доцент
Нейкова Л.І.,	доктор економічних наук, доцент
Підгородецька С.М.,	кандидат економічних наук, доцент (заст.головн.ред.)
Пила В.І.,	доктор економічних наук, професор
Стеченко Д.М.,	доктор економічних наук, професор
Стефанчук Р.О.,	кандидат юридичних наук (відповід. секретар)
Штефан М.Й.,	доктор юридичних наук, професор

Літературний редактор
Валентина Рогожа

Комп'ютерний набір
Лабораторія оперативного друку
Хмельницького інституту
регіонального управління та права

Збірник містить наукові статті учасників конференції “Проблеми теорії і практики виконання рішень судів та інших органів”. Він підготовлений Хмельницьким інститутом регіонального управління та права, управлінням Міністерства юстиції України у Хмельницькій області, юридичним факультетом і фінансово-правовим коледжем Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Рекомендовано до друку Вченою радою Хмельницького інституту
регіонального управління та права 20.10.2000 р., протокол №2.

Вісник Хмельницького інституту регіонального управління та права
Збірник / Гол. ред. В.К.Андрушко. – Хмельницький: Хмельницький інститут
регіонального управління та права, 2000. - 70 с.

© Хмельницький інститут
регіонального управління та
права, 2000

Зміст

Штефан М.Й. , Теоретичні основи провадження по виконанню судових рішень.....	4
Олуйко В.М. , Кадрове забезпечення державної виконавчої служби.....	12
Продан Н.В. , Організація роботи органів державної виконавчої служби в хмельницькій області.....	14
Гетманцев О.В. , Участь сторін у виконавчому провадженні.....	16
Кузь О.Р. , Судовий контроль за виконавчим провадженням.....	24
Леванчук О.М. , Роль суду у виконавчому провадженні.....	31
Наконечний І.М. , Особливості виконання судових рішень по житлових спорах.....	37
Місяць А.П. , Особливості виконання рішень судів та інших органів стосовно трудових спорів.....	40
Пацурківський Ю.П. , До питання про захист майнових прав та інтересів підприємців-громадян.....	44
Богдан Й.Г., Фединак Л.С. , Особливості виконавчого провадження за участю іноземного елемента.....	49
Білоусов Ю.В. , До питання про місце правових норм, що регулюють виконавче провадження в системі права України.....	54
Андрушко А.В. , Диспозитивні засади виконавчого провадження з цивільних справ.....	59
Щербак С.В. , Примусове виконання рішень у цивільному судочинстві України.....	64
Рекомендації науково-практичної конференції “Проблеми теорії і практики виконання рішень судів та інших органів”.....	68

рішень не визначений.

Статтею 25 Закону України "Про виконавче провадження" встановлено 2-х місячний термін для проведення виконавчих дій, але не конкретизовано, що даний строк є службовим, у зв'язку з чим на практиці виникає багато суперечок щодо можливості проведення виконавчих дій після закінчення даного строку.

Відповідно до ч.3 ст.52 Закону України "Про виконавче провадження" [3] кошти, отримані від реалізації майна, яке знаходиться у заставі, використовуються, насамперед, для задоволення зобов'язань боржника перед заставодержателем і лише залишок коштів - для задоволення вимог стягувача. Дану колізію необхідно усунути і в ст.44 Закону України "Про виконавче провадження" передбачити, що в першу чергу задовольняються вимоги, забезпечені заставою.

Крім того, при прийнятті Закону України "Про виконавче провадження" не визначено, чи втрачає чинність розділ п'ятий ЦПК України, чи діє стосовно тих правовідносин, які не врегульовані в даному Законі.

Згідно з загальною теорією права нормативно-правовий акт втрачає чинність, якщо виданий інший правовий акт, який регулює аналогічні правовідносини.

Список використаної літератури

1. Закон України "Про державну виконавчу службу" //ВВРУ. – 1998. - №36-37. – Ст.243.
2. Наказ Міністерства юстиції України від 19.11.98, №6215 "Про створення відділів державної виконавчої служби та скорочення посад старших судових виконавців і судових виконавців".
3. Закон України "Про виконавче провадження" від 24.04.1991р. //ВВРУ. – 1999. - №24. – С.207.
4. Конституція України прийнята на п'ятій сесії ВРУ, 28 червня 1996 р. – К.: "ІВА". – 51с.

ГЕТМАНЦЕВ О.В., кандидат
юридичних наук, доцент
Чернівецького державного
університету ім. Ю.Федьковича

УЧАСТЬ СТОРІН У ВИКОНАВЧОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Резюме: з'ясовано, яким чином здійснюється захист суб'єктивного права стягувача при порушенні виконавчого провадження. Виділено передумови порушення виконавчого провадження.

Ключові слова: боржник, стягувач, виконавче провадження, виконавчий лист.

Захист прав громадян, юридичних осіб, держави, здійснюваних у порядку цивільного судочинства, включає не лише правильний та своєчасний розгляд і вирішення цивільних справ у суді, а й виконання постановлених щодо них рішень. Постановлення законного та обгрунтованого рішення само по собі не у всіх випадках забезпечує реальний захист порушеного чи оспорюваного права. Своєчасне виконання судових рішень створює тверду впевненість у кожного, чие суб'єктивне право порушено, в тому, що в суді він знайде реальний, дійсний захист своїх суб'єктивних прав [6, с.9]. Без належного виконання вимог рішення суду захист порушеного чи оспорюваного права не відбувається. В цьому випадку весь процес по розгляду і вирішенню спору про право не буде відповідати тим завданням цивільного судочинства, які закріплені у ст. 2 ЦПК України.

Порушене чи оспорюване право повинне бути захищене шляхом здійснення певних дій тими особами, до яких безпосередньо звернені правові вимоги, які містяться в рішенні суду. Завдання суду полягає в тому, щоб, впливаючи на волю та свідомість суб'єктів, досягти підпорядкування їх правовим вимогам, сформувані суб'єктивне бажання здійснювати необхідні дії, забезпечити організованість, врегульованість та порядок, а також сформувати правомірний тип поведінки. Без цього не завершиться процес захисту суб'єктивних прав. Рішення суду повинно знаходити своє завершення в реалізації закріплених у ньому вимог. Після того, як воно вступило в законну силу, усі дії направлені на його виконання. Розглядом і вирішенням справи по суті закінчується лише перший етап діяльності суду по захисту суб'єктивних прав. Самостійним завданням цивільного судочинства повинно бути виконання рішень, тому ст. 2 ЦПК слід було б доповнити положенням, що завданням цивільного судочинства є також "забезпечення своєчасного і повного виконання судових рішень". Це б повніше визначило завдання, які повинні стояти перед цивільним судочинством.

Отже, безпосередній захист суб'єктивного права здійснюється: а) шляхом постановлення судового рішення; б) шляхом його виконання у виконавчому провадженні.

Виходячи з принципу диспозитивності, волевиявлення стягувача у порушенні виконання проявляється у двох аспектах: пред'явлення вимог до органу державної виконавчої служби про порушення виконавчого провадження; вимога до органу державного виконання про участь у цьому провадженні стороною.

Вимога стягувача про порушення примусового виконання відповідно до правил ст. 356 ЦПК та п. 1, ст. 18 Закону України «Про виконавче провадження» втілюється у заяві, яка може бути виражена як у письмовій, так і в усній формі. Усна заява викладається безпосередньо державному виконавцеві. Для письмової заяви не встановлено обов'язкових вимог. Така форма заяви особливо необхідна, коли вимоги

стягувача не співпадають із змістом виконавчого документа або викликаються необхідністю пред'явлення додаткових вимог. Тому у письмовій заяві слід у будь-якому випадку викласти не лише відомості, куди вона подається, а й у чому полягає зміст та характер вимог стягувача.

Виникає питання про можливість порушення судового виконання шляхом пересилання через пошту заяви та виконавчого листа. На думку деяких процесуалістів, це суперечить ст. 356 ЦПК, принципу диспозитивності, тому що стягувач може зменшити розмір вимог, які підлягають стягненню за виконавчими документами [7, с.166]. Дійсно, згідно зі ст. 18, п. 1 Закону "Про виконавче провадження" пересилання лише виконавчого листа недостатньо. Необхідне також і волевиявлення стягувача про порушення процесу, яке втілюється у заяві. Тому виконавчий лист повинен пред'являтися разом із заявою. Стосовно можливості використання засобів зв'язку для направлення заяви і виконавчого документа, то ні Закон України "Про виконавче провадження", ні ЦПК України не містять заборони. При цьому порушення принципу диспозитивності не буде, а навпаки, сторонам буде надана більш широка можливість для розпорядження своїми матеріальними і процесуальними правами. А можливість стягувача зменшити розмір стягнення може бути реалізована на будь-якому етапі примусового виконання. Бажано, на наш погляд, щоб у законодавстві, яке регулює виконавче провадження, було закріплено можливість для сторін звернутися до державного виконавця з вимогою про порушення виконання за допомогою засобів зв'язку.

Волевиявлення стягувача на порушення виконавчого провадження виявляється також у вимозі про допуск стягувача до участі стороною у виконанні особисто або через представника. Якщо виконання порушено іншими особами (ст. 18 Закону "Про виконавче провадження", ст. 356 ЦПК), то відсутність волевиявлення стягувача взяти участь стороною у виконанні повинно вести до правових наслідків, передбачених п.1 ст.37 Закону "Про виконавче провадження" - закриття виконавчого провадження, або п.1 ст.40 цього ж Закону - повернення виконавчих документів стягувачеві.

Вважаємо, що волевиявлення стягувача про відмову від стягнення повинно бути виражено обов'язково у письмовій формі із зазначенням мотивів відмови, оскільки й у випадках закриття виконавчого провадження, й у випадку повернення виконавчого документа стягувачеві він позбавляється права порушити виконавче провадження знову.

Волевиявлення боржника непотрібно, оскільки примусове виконання у більшості випадків відбувається поза його волею.

Стаття 18 Закону "Про виконавче провадження" встановлює, що державний виконавець відкриває виконавче провадження за заявою

стягувача, його представника, прокурора (у випадках представництва інтересів громадян або держави в суді) та в інших випадках. Стаття 356 ЦПК передбачає, що у випадках стягнення аліментів, відшкодування шкоди, заподіяної каліцтвом чи іншим ушкодженням здоров'я або втратою годувальника тощо, виконавчі листи передаються судом безпосередньо державному виконавцеві для відкриття виконання. Даний перелік не є вичерпним, і за клопотанням стягувача суд вправі це зробити й в інших випадках. Але у всіх випадках повинна бути згода стягувача. Якщо таке волевиявлення відсутнє, то державний виконавець закінчує виконавче провадження за п. 3 ст. 39 Закону "Про виконавче провадження".

Для того, щоб особа могла реалізувати своє право на порушення виконавчого провадження і взяти у ньому участь стороною, необхідна наявність певних обставин як суб'єктивного, так і об'єктивного характеру, з наявністю яких законодавство передбачає можливість виникнення і розвиток виконавчого провадження. На підставі аналізу законодавства, яке регулює виконавче провадження, можна виділити такі передумови порушення виконавчого провадження:

1. Наявність рішення, ухвали суду, які набрали законної сили і примусова реалізація яких покладається на органи державного виконання (ст. 3 Закону «Про виконавче провадження»).

Свої висновки за результатами розгляду і вирішення спору про право по суті суд оформлює в особливому процесуальному акті, яким є судові рішення. Рішенням суду від імені держави вирішуються спір між сторонами, питання про порушення суб'єктивних прав сторін. В ньому містяться вказівки, як вирішити правовий спір.

Судове рішення стає підставою для виконання, коли воно вступає в законну силу [8, с.2] або коли суд допускає обов'язкове, факультативне чи негайне виконання. З цього моменту рішення стає обов'язковим для всіх органів, підприємств, установ, організацій, посадових осіб і громадян та підлягає виконанню на всій території України. Однією з властивостей законної сили судового рішення є його здійсненість, яка характеризує гарантовану для захисту права можливість втілити в життя факти і правовідносини, визнані судовим рішенням. Ця властивість рішення є основою його виконання. Тому властивістю здійсненості наділені всі судові рішення. За допомогою виконавчого процесу можуть бути здійснені лише ті з них, реалізація яких може здійснюватися шляхом застосування передбачених законодавством про виконавче провадження заходів примусового виконання. Що ж до примусового порядку виконання судових рішень, то до них відносяться рішення суду, якими задоволені позовні вимоги про присудження до виконання певних дій, але боржник відмовився від їх добровільного виконання [14, с.288]. Виконання рішень про визнання

здійснюється в адміністративно-правовій, цивільно-правовій та інших формах.

У виконавчому провадженні підлягають реалізації і ухвали суду постановлені судом в процесі розгляду і вирішення спору між сторонами, здійснення яких вимагає примусового виконання. Їх невиконання може тим чи іншим шляхом вплинути на суб'єктивні права сторін, зробити їх реалізацію неможливою (наприклад, ухвали про забезпечення позову, поворот виконання та ін.).

2. Наявність двох сторін: стягувача і боржника (ст.ст. 10,11 Закону України «Про виконавче провадження»). Виконавче провадження передбачає участь у ньому певного кола осіб – учасників виконавчого провадження, серед яких ст. 10 Закону «Про виконавче провадження» виділяє сторони. Сторонами у виконавчому провадженні можуть бути особи, які брали участь у цивільному процесі і між якими існуючий спір про право був розглянутий і вирішений рішенням суду, яке підлягає виконанню. Але у виконавчому провадженні вони мають іншу назву. Сторонами відповідно до ст. 11 Закону «Про виконавче провадження» є стягувач і боржник. На відміну від ЦПК, Закон «Про виконавче провадження» у ст.11 дає поняття стягувача і боржника. Але для характеристики процесуальної природи сторін у виконавчому провадженні можна вказати, що стягувач - це особа, яка брала участь стороною в процесі розгляду і вирішення цивільної справи по суті, право якої визнано рішенням суду і відносно якої здійснюється виконання. Боржник - це особа, яка брала участь стороною в процесі розгляду і вирішення справи по суті, на яку рішенням суду покладено певний обов'язок.

Стягувач і боржник є обов'язковими учасниками процесу. Відсутність однієї з сторін робить виконання судового рішення неможливим. Так, при відсутності стягувача процес виконання судового рішення не може бути розпочатий, оскільки відсутня особа, відносно якої будуть реалізовані процесуальні дії по захисту її суб'єктивного права. Коли стягувач вибуває з процесу виконання, то виконавче провадження закінчується (ст. 39 Закону «Про виконавче провадження»).

Відсутність боржника веде також до неможливості порушення виконавчого провадження. У цьому випадку відсутня особа, яка повинна реалізувати встановлений рішенням суду обов'язок виконати певні дії на користь стягувача.

Стягувач і боржник - активні учасники судового виконання. Але їх активність проявляється по-різному. Виконавче провадження дещо специфічне по правовому становищу сторін, характеру їх поведінки. Змагальність має тут інший прояв і пояснюється це тим, що судовим рішенням вже визначено права та обов'язки сторін. Вибір варіантів поведінки боржника обмежено тим, що він зобов'язаний виконати

рішення. Він вправі лише обрати оптимальний варіант поведінки у незначних випадках. У більшості випадків виконавче провадження визначає одноваріантну поведінку боржника, оскільки спір вже вирішено судом у змагальному процесі, а виконавчий процес передбачає діяльність, яка спрямована на примусове виконання рішення суду, тобто спонукання боржника до поведінки, яка визначена в рішенні суду, законодавстві про виконавче провадження. Особливо це проявляється при застосуванні заходів примусового виконання.

Стосовно стягувача, то для його поведінки більш характерна диспозитивність у виборі варіантів поведінки.

Сторони завжди мають свій чітко визначений правовий статус: або стягувача, або боржника. З цієї позиції неможливо погодитись з авторами, які вважають, що при укладенні мирової угоди немає чітко вираженого боржника або стягувача, тому що кожна із сторін взаємно зобов'язується здійснити певні дії на користь іншої сторони [11, с.11]. Згідно з п. 2 ст. 37 Закону «Про виконавче провадження» у випадку укладення мирової угоди і затвердження її судом виконавче провадження закривається. Особи з цього моменту перестають бути сторонами і всі зобов'язання, які впливають з мирової угоди, вирішуються поза процесуальною формою виконання.

Сторони зацікавлені в наслідках виконання. Процес виконання рішення може тим чи іншим чином вплинути на суб'єктивні права сторін.

Для того, щоб взяти участь у виконавчому провадженні, сторони повинні бути процесуально-дієздатними. Ця вимога впливає із змісту ст. 101 ЦПК. Якщо процесуальна правоздатність є умовою наявності права на порушення виконавчого провадження з приводу виконання судового рішення, то процесуальна дієздатність — це умова здійснення права на порушення виконання. Заслуговує на увагу з цього приводу п. 2 ст. 34 Закону «Про виконавче провадження», де закріплено, що процес виконання зупиняється, якщо стягувач або боржник втратять дієздатність.

3. Наявність належно оформленого виконавчого документа (виконавчого листа) (ст.ст. 18,19, 21 тощо Закону України «Про виконавче провадження»). Для того, щоб заява стягувача про порушення примусового виконання привела до бажаних процесуальних наслідків, до неї слід додати належним чином оформлений виконавчий документ. По кожному рішенню суду, яке вступило в законну силу, видається виконавчий лист. Сила і значення виконавчого листа похідна від сили і значення судового рішення. Виконавчий лист має своїм призначенням засвідчити право на порушення виконання і забезпечити його чіткість та швидкість [8, с.4]. Виходячи із змісту ст.18 Закону «Про виконавче рішення», виконавчий лист є необхідною умовою для порушення примусового виконання і здійснення державним виконавцем

дій, спрямованих на реалізацію рішення суду. Виконавчий лист буде прийнятий до виконання тоді, коли він буде містити реквізити, визначені в ст. 19 Закону «Про виконавче провадження».

4. Заява з виконавчим документом повинна бути направлена по підсудності (ст. 20 Закону України «Про виконавче провадження»)

Стаття 20 Закону «Про виконавче рішення» встановлює правило, що виконавчі дії провадяться державним виконавцем за місцем проживання, роботи боржника або за місцезнаходженням його майна. Якщо боржник є юридичною особою, то виконання провадиться за місцезнаходженням його постійно діючого органу або майна. Виконання рішення, яке зобов'язує боржника вчинити певні дії, провадиться державним виконавцем за місцем здійснення таких дій.

Така альтернативність вибору місця виконання може породжувати суперечки: хто із державних виконавців повинен здійснювати виконання. З метою встановлення гарантії, яка б захищала право стягувача від необгрунтованої відмови в порушенні виконання, а також усунення умов, які породжують суперечки між органами державного виконання при вирішенні питання про прийняття документів до виконання, слід це питання вирішити так як пропонувалося у процесуальній літературі, - за аналогією до ст.135 ЦПК - про недопустимість суперечок про підсудність [7, с.167]. Також слід закріпити у законодавчому порядку положення, що право вибору місця виконання (і вибору органу виконання), якщо виконання може бути проведено в декількох місцях, належить стягувачеві. Вибір належного органу виконання (місця виконання) сприяє не лише захисту суб'єктивних прав сторін, а й веде до позитивних результатів виконання.

5. Порушення примусового виконання повинно бути здійснено в межах встановлених процесуальних строків (ст. 21 Закону України). Державний виконавець повинен здійснювати необхідні заходи щодо своєчасного і повного виконання рішення, зазначеного в документі про примусове виконання (ст. 5 Закону «Про виконавче провадження»). Але можливість порушення примусового виконання обмежена певними строками. Процесуальні строки є гарантією захисту прав: а) стягувача - виконання повинно бути проведено у встановлені законом строки, протягом яких боржник зобов'язаний виконати покладені на нього обов'язки; б) боржника - щоб стягувач не відтягував виконання. Встановлення строків дисциплінує сторони та забезпечує стійкість відносин, що фактично склалися між сторонами [13, с.6]. Стаття 21 Закону «Про виконавче провадження» регулює строки пред'явлення рішень до виконання та порядок їх обчислення. Дані строки є строками виконавчої давності. Вони встановлені для того, щоб спонукати сторони до вчинення ними певних дій, оскільки після закінчення цього строку виконавчі документи не приймаються. Однак,

якщо строк пропущено з поважних причин, то, за заявою стягувача, суд може його поновити (ст. 23 Закону). Визнання обставин поважними покладено на суд. Хоча доцільно було б передбачити приблизний перелік поважних причин, за наявності яких виконавчий строк може бути поновлено. Наприклад, це могли б бути такі обставини: тривала хвороба, втрата дієздатності, військові дії, тривале відрядження за кордон тощо. Це дало б додаткові гарантії для сторін у виконавчому провадженні, оскільки в цих випадках суд не вправі був би відмовити у прийнятті виконавчих документів з підстав закінчення процесуального строку для пред'явлення рішень до виконання.

6. Відмова боржника добровільно виконати рішення суду (ст.ст. 14, 204, 206, 207, 361 ЦПК України). Принцип загальнообов'язковості законної сили судового рішення, закріплений у ст. 14 ЦПК, є обов'язковим, насамперед, для боржника, який зобов'язується до вчинення певних дій. Суд, постановляючи рішення, зобов'язує відповідача до певних дій (ст.ст. 204, 206, 207 ЦПК), невиконання яких робить захист суб'єктивних прав позивача неповним, оскільки захист не здійснено фактично. Починаючи виконавче провадження, державний виконавець повинен пересвідчитися, чи отримана боржником копія постанови про відкриття виконавчого провадження і чи здійснені ним дії, спрямовані на добровільне виконання рішення у встановлений постановою строк відповідно до ст. 24 цього Закону. Якщо строк виконання не зазначений у рішенні, то його встановлення покладено на державного виконавця (ч.2 ст.24 Закону «Про виконавче провадження»). Відмова боржника добровільно виконати судові рішення у встановлений строк є підставою для порушення примусового виконання.

7. Можливість застосування заходів примусового виконання (Ст.5-8 Закону України «Про виконавче провадження»).

Слід зауважити, що даний перелік примусових заходів не є вичерпним. До боржника можуть бути застосовані інші заходи, вказані у рішенні суду. При цьому не повинні бути здійснені посягання на особисту свободу і гідність боржника, а також ці заходи не повинні порушувати принципи як матеріального, так і процесуального права.

Кожен захід застосовується згідно з процедурою, встановленою законодавством про виконавче провадження.

З порушенням примусового виконання сторони вступають у процесуальні правовідносини і можуть здійснювати надані їм процесуальні права та нести обов'язки.

Список використаної літератури

1. Конституція України. Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року. – К.: "ІВА", 1996. – 51с.

2. Закон України "Про виконавче провадження" від 21 квітня 1999 р. // Відомості Верховної Ради. – 1999. - № 24. – Ст. 207.
3. Закон України "Про державну виконавчу службу" від 24 березня 1998 року // Відомості Верховної Ради. – 1998. - № 36-37. – Ст. 243.
4. Абрамов С.Н. Советский гражданский процесс. – М., 1952.
5. Авдюков М.Г. Исполнение судебных решений. – М.: Госюриздат, 1960.
6. Гринько Ю.И. Исполнение судебных решений. – Казань, 1969.
7. Заворотько П.П., Штефан М.И. Судове виконання. – К.: КДУ, 1967.
8. Заворотько П.П. Охрана прав советских граждан в стадии исполнения судебных решений. – Автореф. дис. канд. юрид. наук. – К., 1956.
9. Изаксон Б.М., Левитанус М.Р. Исполнение судебных решений. – М., 1962.
10. Лазарев В.В. Особенности реализации правовых предписаний // Советское государство и право. – 1972. - № 2.
11. Лесницкая Л.П., Филатова Л.В., Юков М.К. Исполнительное производство. – М., 1989.
12. Решетникова Н.В., Ярков В.В. Гражданское право и гражданский процесс в современной России. – Москва-Екатеринбург, 1999.
13. Смецкая А.М. Исполнение судебных постановлений путем обращения взыскания на имущество граждан и на заработную плату. Автореф. дис. канд. юрид. наук. – Харьков, 1968.
14. Штефан М.Й., Дріжчана О.Г. Цивільне процесуальне право України. – К., 1994.

КУЗЬ О.Р., заступник директора
Департаменту державної виконавчої
служби Міністерства юстиції України

СУДОВИЙ КОНТРОЛЬ ЗА ВИКОНАВЧИМ ПРОВАДЖЕННЯМ

Резюме: розглянуто сучасний стан здійснення виконавчих проваджень в Україні та проблеми судового контролю над ними. Проаналізовано стан законодавства, що регулює взаємовідносини між виконавчою службою.

Ключові слова: державна виконавча служба, суд, виконавче провадження, судові рішення, судовий контроль.

На виконання Закону України "Про державну виконавчу службу" від 24 березня 1998 року [3] в Україні на початку 1999 утворена державна виконавча служба та сформовані відповідні відділи державної виконавчої служби. Завданням державної виконавчої служби є